

572
967

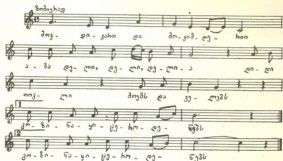
ԵՐԿՆ

1967 ԺԱՅԱՅԿՅԱՐԻ N12

სხლი წელი

მოვდივარ და მოვიმღერი:
აბა, დედი, დედი, დედი,
დიდი თოვლი—მთებს და ველებს,
გაზინაყი—ცეროღებებს.

სელოთიშენი

ვლადიმერ ასლანაშვილი

ნახატები თინათინ სამსონაძისა

სელოდიან დაბრუნებული ღვია მუძოლებდა თუ არა ჭიშკარს, მარჯვენა ხელს ასწვევდა და ხუთივე თითს გაფარსხავდა: გამოიხედეთ, სუთიანი მივიღეო.

ბებიან დარო ამ დროს უოველთვის ფანჯარასთან იჯდა და ღვოს ელოდა. ეხომი შემოსულ ბიჭს რომ დაინახავდა, სიამოვნებით ჩაიღიმებდა სოლმე, უხაროდა, კარგი და ბეჯითი შვილიშვილი შეაჯესო.

ერთხელ ბებიან დარომ ღვოს ასწავლმოქსოვილი, თოვლივით ქათქათას ხელთათმანები დაასვედრა: რაკი შენ ხუთიანებით მიხარებ გულს, არც შე დავრ-

ჩები ვაღშო.

ღვომ ერთი კი დასედა ხელთათმანებს და ისევე ბებიას დაუბრუნა:

— არ მომწონს!

— რატომ, შვილო?

— ცერს თითი ცაღვეს, დახარენი ოთხი თითი კი—ერთად.

— განა დაგავიწუდა, ბაღში რომ დადიოდი, ხელ ასეთ ხელთათმანებს არ გიქსოვდი?!

— არა, ბები, ისეთი ხელთათმანები მომიქსოვე, ხუთივე თითი ცაღ-ცაღვე ჭქონდეს: სელოდიან რომ დაუბრუნდები, მორიდან „ხუთიანს“ კარგად დაგანახე! — მიუტო ღვომ.

10.36 X

საქართველოს ეროვნული ბავშვთა ლიტერატურისა და ხელოვნების ცენტრი

✦ შიში ჭიჭინაძე

რა იქნება, ზამთარო,
 თოვლის მოსვლა გვახარო...
 ქათქათელა ფიფქები
 თავზე გადმოგვაყარო.
 თუ აგვიხდა ოცნება,
 აბა, მაშინ გვიყურეთ;
 წამით აღარ მოვაცლებთ
 ციგებსა და ციგურებს.
 გზებზე სიცილ-ხარხარით
 ისევ ავხმალდებით:
 თოვლის კაცებს წამოვდგამთ
 გოგრისხელა გუნდებით.
 სიხარულით დავძახებთ:
 — ჰერი, ბიჭო, ჰეროო!
 თეთრად გადაფიფქულა
 მინდორი და სერიო.

ცეცხვილი

ნოღარ შაშინაძე

— გარეთ რატომ იუურება
 ცეცხვილი ელისო?
 — უკვე სუფრა გაუშლია,
 ასლა სტუმრებს ელისო.

ნახატები ლარისა ზამბახიძისა

ლილი

ნინო ბახრაშვილი

ნახატები ზურაბ შავთავაძის მიერ

ბარდნის. მთელი სოფელი თოვლშია გახვეული. ბებია ლუმელთან მიმჯდარა, წინდას ქსოვს და თან ჩურჩულით ითვლის თვლებს:— ერთი, ორი, სამი, ოთხი...

— რა კარგი ლილი ვიპოვე.— ხტუნვა-ხტუნვით მიიბნინა ბებიასთან პატარა დელამ და მოზრდილი თეთრი ლილი უჩვენა.

ბებიამ ლილს დახედა:

— ეგ ლილი მე დავეფი თანჯარაზე, არ დაკარგო,— თქვა და— ერთი, ორი, სამი...— ისევ განაგრძო ქსოვა.

წკრრ...— გაისმა უცებ და დედას ლილი იატაკზე დაბზრიალდა. იბზრიალა, იბზრიალა და დაეცა. დედამ ლილი აიღო და... წკრრ...— ისევ გაისმა. ახლა თვითონ დააგდო დედამ ლილი,— მოეწონა ლილის ბზრიალი.

— ნუ მიშლი, გოგო!— წამოიძახა ბებიამ.

დედამ კარდის ქვეშ შეჰყუა ხელი და ლილი გამოიღო.

ლუმელი გიზგიზებს და ბებია ისევ ჩურჩულებს:— ერთი, ორი, სამი...

წკრრ...— ახლა ტანტისაკენ გაგორდა ლილი. გოგონამ ხრიგინ-ხრიგინით მისწი-მისწია სკამები და ლილს დაეფენა.

— როგორები არიან ახლანდელი ბაღლები!— გაბრაზდა ბებია,— ასევე რომ უთხრა, ერთხელ არ გაიგონებენ, ხომ გელაპარაკები, მეშლება-მეთქი, დაჯექი ცოტა ხანს, გაკვეთილი ისწავლე!

— გაკვეთილი უკვე ვისწავლე, ბები, სულ ზემირად ვიცი.

გოგონა ცოტა ხანს გაჩუმდა, მერე კი აბუზღუნდა:

— მაშ რა გავაკეთო, ასე ვიდგე?

— აფსუს, — თქვა ბებიამ, — ეგ ლილი

ღელა მეორე ოთახში შეგარდა და ბებიას ჩხირები მოუღებინა.
ბებია ამ ერთი ჩხირი შუაზე გატუნა, მეორე ჩხირს ჯვარედინად დააღო და ძაფით დაამაგრა.

— მივხვდი, ბები, მივხვდი!—წამოიძახა ღელამ და დაუაყურდა. მოიტანა ნარი-ნარი ძაფები, ჩითის ნაკუწები, ტახტზე დაჯდა და საქმეს შეუდგა. როგორც ბებია ამდარი-გა, ჯერ ჩხირებზე თეთრი, სუფთა ნაკვერი გადაახვია, მერე უფრო გრძელ ჩხირს თავზე თეთრ ნაკვერში გახვეული ღილი დაამაგრა ძაფით და თოჯინაც მზად იყო.

— ბები, უყურე რა ღამაში ედგადა! თავიც აქვს და ხელებიც!—გოგონამ თოჯინა მაღლა ასწია, რომ ბებიას კარგად დაენახა,—მასწავლებელმა დაგვაგადა: პლასტ-

რომ ჩემს პატარაობაში მქონოდა...

— რა, ბები, რომ გქონოდა, რას იზამდი?—სიტყვა არ დაამთავრებინა ღელამ ბებიას.

— რას ვიზამდი და ერთ კარგ ედგადას გაგაკეთებდი.

— ედგადასა?!

— ჰო, ედგადას. ახლა რომ მზამზარეულს ყიდულობთ, ასე კი არ იყო წინათ, ჩვენ თვითონ ვაგებდით-ხლამე.

— როგორ, ბები, როგორ აგებდით? მითხარი და მეც ავაგებ!

— ჩხირები რომ არა გაქვს? გარეთ თოვს, ვერ იპოვი.

— ჩხირების მეტი რა მაქვს, ბები, ედამ ხომ მიყიდა, თვლა ისწავლეო, მამამაც თავის ხელით დამითადა.

— აბა, მოიტანე ერთი-ორი ცალი, იქნებ გამოგვს,—თქვა ბებია.

ღინისაგან რაც გინდათ ის გააკეთეთ: ან ამწე, ან საბაგირა გზის ვაგონი, ან თოჯინა და ხელგარჯილობის გაკვეთილზე მოიტანეთ. მე ამ თოჯინას წაივლებ, ხომ კარგი იქნება?

— კარგი იქნება, შვილო, კარგი!—ღიმილით მიუგო ბებია.—მხოლოდ თუ კაბას შეუკერავ და ზედ ქამარსაც შემოარტყამ, უფრო დამწვენილება.

— შეგუკერავ, ბები, შეგუკერავ!—გახარებულმა ღელამ ჩითის ნაკუწებს დაუწყო ქმევა.

გარეთ ისევ თოვს. მსხვილ-მსხვილი ფიჭვები ფანჯრის მინებს ეცემიან. ოთახში კი ლუმედი გიხგიხებს და ბებიაც ისევ ჩურჩულით ითვლის:—ერთი, ორი, სამი...

ღელა ტახტზე ზის, ჩითის ნაკუწს სჭრის და ბღანდავს. ვნახოთ, თოჯინას როგორ კაბას შეუკერავს.

ეფე და მეფე

საქართველო
საბავშვო ჟურნალი

ხალხური ზღაპარი

იყო ერთი მეფე. ამ მეფეს ჰყავდა მგალობელი ჩიტი. ძალიან უყვარდა.

ერთხელ მსახურებს გალიის კარი ღია დარჩათ, ჩიტმა დრო იხელთა და გაფრინდა. განრისხდა მეფე და ბრძანა:

სადაც გინდათ, ის ჩიტი იპოვეთ და მომგვარეთო!

დატრიალდნენ ნაზირ-ვეზირები, აქეთ ეცნენ, იქით ეცნენ, მაგრამ ჩიტი ვერსად ნახეს. ყველა საგონებელში ჩავარდა.

ამ ამბავმა ერთი მწყემსი ბიჭის ყურამდეც მიადგო. შეუთვალა მეფეს: თქვენი ჩიტი ვიპოვეო. ეახლა და ერთი ვეებერთელა კატა კი მიჰგვარა.

მე ჩიტი დავკარგე, შენ კატა მომიყვანეო? — გაბრაზდა მეფე.

ღიას, მეფეო! — მიუგო მწყემსმა, — თქვენი ჩიტი ისწორედ ამ კატის მუცელშიაო!

ჩაიწერა ლალა გვირგვინა
ხმატი ლიმიტი ზარაფიშვილისა

ანაპუნა და განიკუნი

ჯანსუკ ჩაქვიანი

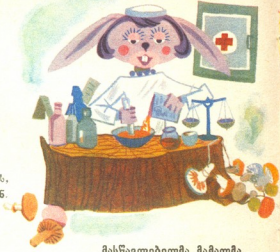
ბალახ-ბალახ, ჩალა-ჩალა
დავუყვივი ჰალას,
ატეხილი ჰალა არის
ჩალისფერი ჰალა.
ზემოსურთა ბუკისციხეს
ცხვირი აზის ბუკივით,
იქ ამძვრალა ერთი ტურა
და მეორეს უკივის:
— ამბავს გეტყვი ხაოცარს,
ჩხიკვა მითხრა წყაროსთან.
არ გეგონოს არაკი,
აქ იყო აგარაკი,

ხიდან ხეზე ჰამაკი,
შიგ—პატრონი ამაუი.

ჰქონდათ ოდა,
წყარო ჰქონდათ,
ჰქონდათ ბალი,
ჰყავდათ ძაღლი.
დედა-კურდღელი იყო ექიმი,
მამა-კურდღელი იყო ვეჟილი.
კულეცინა ერქვა დედას,
მოცორონი ერქვა მამას,
მამა დღედაღამე წერდა,
დედა ამზადებდა აწამალს.—
(ტურამ ნერწყვი გადაულურწა)
— ერთ შვილს ერქვა აწაპუწა.
ბაციკუკი—მეორეს,
დადიოდნენ ხანჯლებით
და ბაძვდნენ მეომრებს.
ერთ შვილს ერქვა აწაპუწა,
ბაციკუკი—მეორეს...

ბაციკუკი იყო ცხრა წლის,
აწაპუწა—ათისა,
არავისი ეშინოდათ,
არც მხეცის, არც კაციანა.

იმ დღეს გატეხეს მინა,
იმ დღეს მიიღეს ორები,
გუგულს აულაპეს ქინა,
წყალში აცეკვებ ლორები.
ოფოფს ქეროში ურტყეს,
ბატებს აძრობდნენ ბურტყლებს.

მასწავლებელმა მამალმა
ჰერ დავუყავა ყიყინას,
მერე შეხტა და იყილა:
— თუ არა ხართ ობლები,
ხვალ მომგვარეთო მშობლები!

გამოაგდეს აწაპუწა,
ბაციკუკიც მიაყოლებს.
მიდიან და იმდერთან,
ედებიან ლობე-უორებს:
— ტაშაკუნი, ტუშაკუნი,
არც კალმასი, არც მურწა.
აწაპუწა, ბაციკუკი,
ბაციკუკი, აწაპუწა.

სახლში დედა კულეცინა
დამჯდარიყო ბუხრის წინა,
ხარჩოს დიდი, ჭრელი კოვზით
ხვრება მამა მოცორონი.
— რა ჰქენითო, შვილებო,
ქვიანებო, ფრთხილებო?—
შეეკითხა მამა
და შეწუვიტა ჰამა...
ბაციკუკმა:—კურდღლური
ჩავაბარე ხუთზეო.
აწაპუწამ:—მამალი
მომეფერა ურზეო.
მერე ასე შეგვაქო:
ნეტა თქვენს გამზრდელსაო!
ერთხელ თქვენი მშობლებიც
მოვილოდნენ ჩვენსაო.

გოგნი, გოგნი, გოგონაო,
ჩაქრა ჭიაკოკონაო.

— აბა, ახლა ტყეს დავარტყათ ალუა,
სითი გაქრნენ, ნეტავ რამ ჩაყლაპა?!
უცებ დათვმა დიძახა:

— აბა, განი, განიო,
ბაციკუკი, აწაპუნა—
ორი ხულიგანიო,
ორთავენი მომგვარეთო,
აბა, განი, განიო...

— აწაპუნეს რა ვუყოთო?
— უური ორად გავუყოთო.
— ბაციკუკის რა ვუყოთო?
— უური ორად გავუყოთო.
დათვმა ბრძანა:— ზოოპარკში
მოვთავსოთ ორთავე,
მაშინ ვნახოთ, მაშინ ვნახოთ,
როგორ ტირილს მორთავენ.

— აგვიკლეს და ის არი.—
ახე ამბობს ციკარი.

— ოფ, ოფ, იფ, იფ,
ოფოფ-იფ—
ახე ამბობს
ოფოფი.

— ნეტა, მაშა ვინ იყო,
ანდა დედა ვინ იყო?
ჯერ ისინი დავსაჯოთ,—
უიულიყოო, უიულიყო!

— გამიტეხეს წარბი,
შეიჭიმეს წაბლი,—
ახე ამბობს ზღარბი
და შიშისგან... ვარზის.
მგლებმა ასე ბრძანეს:
— ჩვენც რომ არ შეგვკამეს,
ესეც საქმეო,
ზოოპარკში მოვთავსოთ,
ზოოპარკი აქვეაო.

ბაციკუკის, აწაპუნეს
ჯერ ურგები მოთალეს,
მერე დათვმა ზოოპარკში
წაიყვანა ორთავე...
ახლა სხედან ზოოპარკში.
ტირიან და მოთქვამენ.

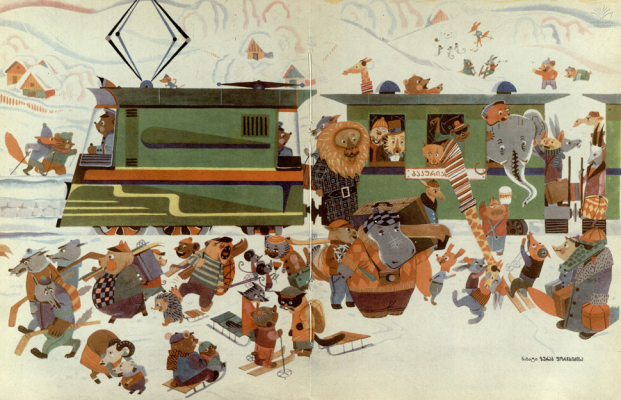

— დედა თქვენ გენაცვალათ,
ჩემო ორო ცანცვალავ!
— მაშა თქვენ გენაცვალათ,
უურქვიტივავ და ნაცარავ!
სტაფილო თუ კომბოსტო
მოუტანეთ, რაც არის!
ბოლოს ჩაუტებარუნეთ
პირი ტპილი ნამცხვარით.

მეორე დღეს აწაპუნამ,
მეორე დღეს ბაციკუკიმ.
ზღარბუნას და მაჩვენის
ასროლინეს ქვები კუდით.
— გოგნი, გოგნი, გოგონაო,
ჩაქრა, ჭიაკოკონაო!—
წაუკოდეს ცეცხლი ნაძვებს.
თვითონ?—ჰაიდა, სადღაც გაძვრნენ.

ტყეში ატყდა ვაი-უბედურება...
— ჰეი, ვის გეუურებათ!—
გასძახოდნენ კილით კიდე,—
ჩვენს ტყეს ცეცხლი წაუკოდეს!

სავენი და სავენი,
დიდზედ დიდი კასრები
მოაგორეს ნადირებმა.
კაცი მართლა გადირევა,
ვინც ეს საქმე იკისრა,
ნურც გაშორდეს ტყის პირსა.

ქაჯვლე

მოიკრიპი აპალინი

— შეილო, ჩვენი მეკვლე ძია ზაქრომ, დილით აღრე მოვა და ფეხზე უნდა დახედე, — უთხრა ახალწლის წინა საღამოს დედამ ვახტანგს და დასაძინებლად ნაადრევად გაისტუმრა.

დილით ვახტანგმა ის იყო გაიღვიძა და ძია ზაქრომაც შემოალო კარი. მხრებზე ფიფქები ეყარა, ხელში თხილის წნესისაგან დაწნული ზონჩა ეჭირა.

— მომიტანია ბედნიერება, ჯანმრთელობა, სიხარული, ზეავი და ბარაქა! — კარებშივე თქვა ძია ზაქრომ და თავისი ხონიდან ყველას დაურიგა ტკბილეული.

ვახტანგი წამოხტა, ხელპირი დაიბანა და ახალ, სუფთა ტანსაცმელში გამოეწყო.

ძია ზაქრომ თოვლი ჩამოიბერტყა, გაშლილ სუფრას მიუჯდა და კიდევ ერთხელ ადღეგრძელა ოჯახი.

— ძია ზაქრო, რატომ გეკვია მეკვლე? — ჰკითხა ვახტანგმა.

ამ სიტყვებზე ძია ზაქრომ ჯერ გაიცინა, მერე ვახტანგი ფანჯარასთან მიიყვანა და ეზოში გაახედა; ღამით თოვლი მოსულიყო და ეზო გაეღამაზებინა. ახლაც ბარაქიანად თოვდა, მაგრამ ძია ზაქროს ნაკვალევი ჯერ კიდევ გარკვევით აჩნდა თოვლს.

— აი, ხედავ, ახალ წელს პირველი კვალი თქვენთან შუ გავიყვანე, ამიტომ თქვენი მეკვლე ვარ.

ვახტანგმა ისაუზმა, ჩანთა ამოიღლია და სკოლისაგან გაეშურა. სკოლის

საქართველოს ეროვნული ბიბლიოთეკა

ნახატები კლ. აპალინი

ნა

ახალი

წელი

+ დგება

მედი მანუაქარი

მეხეთ ერთი, ყინვა ფანჯრებს
როგორ ხატავს თეთრი ფუნჯით,
მივეშველოთ თოვლის პაპას,
გადმოიღებს მხრიდან ხურჯინს!
რა ახალი წელი დგება
ლიმიღში და სიხარულში!

აბრკყვიადღი, აციმციმღი,
უთვადავო მწვანე ნემსო,
იქანავე ოქროს ციყვო,
იქანავე ოქროს თევზო,
რა ახალი წელი დგება,
რა ნადვის ხეს აგვინთებსო!

ნახატები რეპან სუსხიჩიძისა

შენობა და ეზოში ჩამწკრივებული ფიქ-
ვები თოვლს დაებარდნა.

ვახტანგი მიიჩქაროდა, ქათკათა თოვლ-
ზე კაციშვილის ნაფეხური არ ჩანდა. ეზო
ამაყი ნაბიჯებით გავალა და დერეფნის

დაკეტულ კართან შეჩერდა.

მალე სკოლის დამლაგებელი გამოჩნ-
და. მოდიოდა და გაკვირვებით უცქერ-
და ნაფეხურებს. უეცრად დერეფნის კარ-
თან ატუხულ ვახტანგს წააღდა.

— ასე აღრე რამ მოგიყვანა, ბიჭიკო?—
ჰკითხა დამლაგებელმა ვახტანგს და ლო-
ყაზე ხელი მოუთათუნა.

— მე სკოლის მეკვლე ვარ... მომიტა-
ნია ხუთიანები!—ყოჩაღად მიუგო ვახ-
ტანგმა.

დამლაგებელმა ღიმილით შეუღო დე-
რეფნის კარი.

— მომიტანია ხუთიანები, მომიტანია
ხუთიანები!—იმეორებდა ვახტანგი და
დერეფანში მიბაკუნებდა.

სპორტსმენი

ბაკილ ჭანუკია

ადრე, როცა ხელ-ხიზს მძანდნენ,
ვტორიადი და ვტორიადი,
ანლა ტანსაც თუითონ ვიბან,
კუნთებს ვიზელ ტილოთი.

მეც კვარჯიშობ მძამსავით,
მეც მძქეს ორი ჰანტელი.
მინდა მძლე გავიზნდო,
გაქსდე დი-დი ქართველი!..

ფართადი ჟანსიკით კაჭანაჩს

გიორგი კახიანიძე

საით მიფრინავს მანანა,
რა სიხარული რგებია? —
თვლა უსწავლია ათამდე
და სურს ახაროს ბებიას.

ამბობს, რომ დათო ძამიკომ
დღეს დამიწყოლ გამოცდა,
ისე თამამად ვითვლიდი,
ჩემი პასუხით გოცდა.

ფრთები შესხმია დაფოსაც.
დაე, ქვეყანამ გაიგოს,
უნდა სუყვედას ახაროს,
თვლა რომ ასწავდა დაიკოს!

ციყვი ეხმარა თიგვი პიროს

საქართველო
ბავშვთა ლიტერატურისთვის

ბიოგრაფი კავთაშვილი

ზ ლ ა კ ა რ ი

ნახატები შალვა მხალაძისა

ულრან ტყეში ერთი ციყვი ცხოვრობდა. ამ ციყვს ერთადერთი შვილი ჰყავდა. ციყვი დილიდანვე სამუშაოდ მიდიოდა და შვილი მარტო რჩებოდა. დასკუბდებოდა წიფლის ტოტზე და გზას გაჰყურებდა.

ერთხელ, მოწყენილი რომ იჯდა ტოტზე, წრუწუნას მოჰკრა თვალი. გაუნარდა, — ხმის გამცემი ვიპოველ და გამოელაპარაკა:

— გამარჯობა!

— გავიმარჯოს! — უბასუხა წრუწუნამ, — მე ვარ თავგი მიხო, დედა სამუშაოდ წავიდა და მარტო დამტოვა. შენ ვინ ხარ?

— მე ვარ ციყვი მამო. დედაჩემიც სამუშაოდ წავიდა.

— კარგია! ჩემი და რომ იყო, ასე დაგიძახებდი:

— გამარჯობა, ციყვო მამო, წამო, ერთად ვითამაშოთ!

ციყვს ძალიან ესიამოვნა წრუწუნას სიტყვები და ძირს ჩახტა, ჩახტა და თამაში დაიწყო.

საღამომდე ითამაშეს. ბოლოს მიხომ თქვა: «ჩიტი თავის ბუდეშიო» და წავიდ-წამოვიდნენ.

შეორე დღეს ისევ გამოცუნცულდა წრუწუნა წიფელთან და ციყვს შესძახა:

— გამარჯობა, ციყვო მამო,
წამო, ერთად ვითამაშოთ!
ჩახტა ძირს ციყვეუნია და თამაში დაიწ-
ყეს.

— გუშინ რა მოგიტანა დედამ?
— კაკალი. შენ?
— არაფერი. მაჭამე კაკალი და ზამთარ-
ში მე გაჭმევ.
მამო მაშინვე ფულუროსაკენ გაიქცა და
მალე ბევრი კაკალი მოუტანა.
ამას მე ვერაფერს დავაკლებ, დედა

— გუშინ რა მოგიტანა დედამ?—ჰკითხა
წრუწუნამ.
— წაბლი. შენ?
— არაფერი. მაჭამე წაბლი და ზამთარ-
ში მე გაჭმევ.
მამო მაშინვე ფულუროსაკენ გაიქცა და
მალე ბევრი წაბლი მოუტანა. რაც უნდოდა,
ჭამა მიხომ, რაც არა,—ჰკრა ფეხი და სო-
როში ჩაუძახა.
მესამე დღესაც გამოცუნცულდა წრუწუნა:
— გამარჯობა, ციყვო მამო,
წამო, ერთად ვითამაშოთ!
ჩახტა ძირს ციყვეუნია და თამაში დაიწ-
ყეს.

მოვა და ის დამიმტვრევს,—თქვა მიხომ,
ჰკრა ფეხი და კაკლები სოროში ჩაუძახა.
მეოთხე დღესაც გამოცუნცულდა წრუ-
წუნა:
— გამარჯობა, ციყვო მამო,
წამო, ერთად ვითამაშოთ!
ჩახტა ძირს ციყვეუნია და თამაში დაიწ-
ყეს.
— გუშინ რა მოგიტანა დედამ?
— თხილი. შენ?
— არაფერი. მაჭამე თხილი და ზამთარ-
ში მე გაჭმევ.
მამო მაშინვე ფულუროსაკენ გაიქცა და

მაღე ბეერი თხილი მოუტანა. რაც უნდოდა, ჰმა მინომ, რაც არა,—ჰკრა ფეხი და სოროში ჩაუძახა.

ამასობაში გავიდა შემოდგომა და დადგა თოვლიანი ზამთარი. დედა ციყვს შინ ბეერი სარჩო-საბადებელი ეგულეებოდა და არხეინად იყო. ერთხელაც, შეიხედა საკუჭნაოში და რას ხედავს: იქაურობა გამოცარიელეულა.

— ვინ დაგვაქცია...—ატირდა დედა.

— თავგი მიხო მთხოვდა ხოლმე და მას ვაჭმევდი.—უბასუხა შვილიმა,—ნუ გეშინია, დედიკო, არაფერი გაგვიჭირდება, ახლა ის ვვაჭმევს.

მაშო მაშინვე ტოტზე წამოსკუბდა და წრუწუნას ჩამოსძახა:

— გამარჯობა, თავგო მიხო!

ხმა არავინ გასცა.

— გამარჯობა, თავგო მიხო!—გაუმეორა ციყვმა მაშომ.

არც ახლა გასცა ვინმემ ხმა. მაშინ ასე წაუმღერა ციყვენიამ:

— მე გეძახი, ციყვი მაშო,

წამო, ერთად ვითამაშოთ!

წრუწუნამ მხოლოდ ცხვირი გამოჰყო სოროდან და გამოსძახა:

მომეცი შენი თხილი ქურტი და ისე ვითამაშოთო.

რალას იზამდნენ, დედამ ხელში ჯოხი აიღო, აიკიდა გულა-ნაბადი და თავისი დამმეზისაკენ გასწია. დამმეზი კი, იცოცხლე, ბეერი ჰყავდა: ნუშო, შუშო, შიშო და ვინ მოსთვლის, კიდევ რამდენი. გაეშურა ამ თავის და-ძმებთან და იქიდან დაწურგული დაბრუნდა. თხილი და კაკალი, წაბლი და წიწიბო,—ყველაფერი მოუტანა პატარა მაშოს. მოუტანა და თან დაარიგა:

სხვისი იმედით არასდროს არ უნდა იყო. ვისაც თხოვნა ემარჯვება, გაკემა ეძნელებაო!

10.362

17
საქართველოს
ეროვნული
ბიბლიოთეკა

ნახატები 3. ჩიქოქიძისა

გერმანული საბავშვო
ფურნალიდან

ქედი ზოდანი

ზოდანი
— გაძმრჯობა, კიკინაჲ,
ბაკიბუკა თიკანო.

თიკანი
— ვაგძმრჯოას! რა ვნებუხს?

ზოდანი
— ძინდა თან წავიუფანო.
ტეეში შოფრთეთ ნაჲეის სე,
ნახაჲ დიდ-დიდ ნახატებს;
შე კრახუი და ბოჩოლა
ერთად ვსუდეითი ახალ წელს!

თიკანი
— ვის ატეუხს, შე ბრეეო,
ვის უფუბი არაკებს,

კარგად ვიცი, მუნსუღაჲ,
თუ რაც ვაღანაბაკებს.
ერთომ მოსატეუბლაჲ
ბრეევი აშოძინია...
ვურ მოვართუეხს, ზირს დავწუჲეს
სახალწლო ჩიჩია!

ზოდანი
— რეგორ! მავას ვიუადრუბ?
შუნც ჯიურტი გამისიდი?

თიკანი
— ჰეი, ვურშა, აქ მოდი!
თუ ბიჭი ხარ, დავგვისნიდი!
ა. გოგიაშვილი

შოთარ რედაქტორი მუხრან მამახვარაძე

სარედაქციო კოლეჯია: კუპარი გოგიაშვილი, ჯომალ ლოლა, მამალა შიშოშვილი, ჯამალ ნინო,
იოსებ ძიმიტოლიძე (პ.შ. მდიანი), შალვა ცხაღაძე (სამხატვრო რედაქტორი), რეზო შიშოშვილი.

საქართველოს აკადემიური კომიტეტისა და ვ. ი. ლენინის სახელობის წირაქოძის ორგანიზაციის რედაქციური
საბჭოს ფურნალი

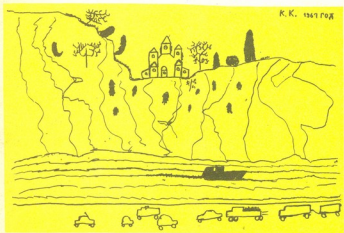
ყლაზე ნახატი ჯომალ ლოლასნი

ტექნიკური გორგონი რედაქციის

გამოცემის მე-49-ე წელი. რედაქციის შემოსული მასალები ავტორებს არ დაუბრუნდება.

გამოცემის „ნათელის“, გამოც. შუა. № 677, ტომის შუა. № 889, ტრაჲი 82.000, ჯალ ზომა 61x90/16 სელმოწერილია დასაბუჯულ 15X1-67 წ.
ფრალი დაქუბილია ს.კ. კ. ცის გამოცემის პოლიგრაფიკისა და ტექნიკის ქ. № 14, „სილა“ № 12-ის გრუზიკის ვაკე, თბილისი, პროს. მთავარი № 91
გადაცემის მასალები, თბილისი, პლანეტის ქარხ. № 21, ტელ. 3-97-91, 3-18-69.

ფასი 20 კაპა

გოგონა ზეიმზე—ნახატი ქეთინო ეხაკიას, 5 წ. თბილისი.
 კოსმოსში—ნახატი ოთარ გურასპაშვილისა, 9 წ. ყვარელი.
 სანაპირო—ნახ.ტი ყარამან ქუთათელაძისა, 8 წ. თბილისი.
 ცეკვა—ნახატი ლელა გაბუნიასი, 8 წ. თბილისი.
 გემი—ამლიცია დათო ჩხეიძისა, 6 წ. თბილისი.
 მზიანი დღე—ნახატი დათო გოგიტიძისა, 6 წ. ქობულეთი.